

ΑΝΟΙΞΗ ΜΑΝΑ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

Τι να κάνει κι αυτή η Άνοιξη; Μάνα κι αυτή πολυβασανισμένη. Τρεις γιους ανάστησε κι οι τρεις τζαναμπέτηδες, πεισματάρηδες, εγωιστές...Τι να πρωτοκοιτάξει η κακομοίρα; Να συμμαζέψει τ' ασυμμάζευτα του Χειμώνα; Να ετοιμάσει τις χελιδονοφωλιές; Να στείλει τη δροσερή πνοή της σε δέντρα και φυτά που περιμένουν πως και πως; Να χρωματίσει αγρούς και στους κάμπους; Να ημερέψει τη θάλασσα; Να ζωντανέψει ό,τι αποκοιμήθηκε στην παγωνιά;Τι; Τρέχει για όλους σε γη κι ουρανό κι έχει τόση δουλειά να κάνει.

Και όμως αυτή η δόλια μάνα μόνο γκρίνια ακούει και μουτρωμένους βρίσκει πάντα τους γιους της. Πρώτος και καλύτερος ο Μάρτης με τα νάζια του. «Μανούλα» στη γκρίνια. Μια να της κάνει χαριτωμενιές για να την καλοπιάσει και να τη ξεγελάσει και μια να! το κλάμα κορόμηλο για να του γίνουν τα χατίρια. Μια ν' αστράφτει την άλλη να βροντά κι όλοι να διαμαρτύρονται για τον άστατο χαρακτήρα του. Κι εκείνη εκεί να μπαίνει μπροστά να τον δικαιολογεί, να καλύπτει τις αναποδιές του, να κάνει τα αδύνατα δυνατά για να προλάβει να φτιάξει τις καταστροφές του και να τον βγάλει ασπροπρόσωπο στα μάτια των πλασμάτων στην πλάση όλη. Κι έπειτα ο Απρίλης... Κατακόκκινος από θυμό που η μαμά συνεχώς λείπει στη δουλειά και τον αφήνει μόνο... κάνει τα δικά του! Διπλή η γκρίνια κι οι φωνές, διπλές οι τύψεις για τη φτωχή την μάνα που ακόμη παλεύει να βάλει σε τάξη τη φύση και ψάχνει για χίλιες δυο δικαιολογίες για την καθυστέρηση. Τα πλάσματα της φύσης θα καταλάβουν μάνα είναι κι έχουν προτεραιότητα τα παιδιά της.

Ο Απρίλης ανένδοτος. Κατσούφης όλη μέρα κι όλη νύχτα να μην πω! Κι οι άνθρωποι να γκρινιάζουν με τη σειρά τους «Πάσχα δε θα χαρούμε φέτος! Δε λέει η Άνοιξη να μερώσει!» Η Άνοιξη ή ο τζαναμπέτης Απρίλης που της ψήνει το ψάρι στα χείλη; Απρίλης είναι αυτός;» διαμαρτύρονται κι η δόλια μάνα πάλι μπαίνει μπροστά και παίρνει όλη την ευθύνη και βάζει τα δυνατά της να είναι όλα στην εντέλεια, χωρίς αναπαμό, χωρίς στάλα να σταθεί τρέχει απ' άκρη σε άκρη όλη την πλάση να τους ευχαριστήσει όλους. Κι αυτός να κάνει την μέρα νύχτα, να μουτρώνει, να θυμώνει, να ανταριάζει το παν και να μην ηρεμεί! Η δόλια η Άνοιξη αργεί να δει Ανάσταση φέτος!

Και τώρα ο Μάης στράβωσε κι αυτός!
Ακούς εκεί! Ποιος ο Μάης! Συννεφιάζει
το ανθισμένο μουτράκι και η Άνοιξη
σηκώνει τα χέρια ψηλά! Μα μάνα
είναι... Έχει μάθει πια.

Η υπομονή είναι η ασπίδα της η Αγάπη το
όπλο της! Τίποτα δεν την τρομάζει αρκεί να
βλέπει τους γιους της χαρούμενους, ασφαείς,
ξένοιαστους. Ας λένε όλοι αυτή έχει μάτια
μόνο γι' αυτούς ! Τους παίρνει αγκαλιά, τους
κανακεύει με τραγούδια για ανθισμένες
πασχαλιές κι ανοιχτά παραθύρια, για έναν
Μάρτη που γεννά ελπίδες και χαμόγελα, για
έναν Απρίλη ευλογημένο, για έναν Μάη
μυρωμένο κι ολάνθιστο...

Και να τα σκοτεινιασμένα μουτράκια
ημερεύουν...
Έφυγε η συννεφιά από το βλέμμα...
Χάθηκε η ομίχλη από την καρδιά...
Ηλιαχτίδα το χαμόγελο άνθισε στα
σουφρωμένα χείλη!
Μελιστάλαχτη η ματιά γεμάτη υποσχέσεις...
Πλημμύρισε η αγάπη και σκορπίστηκε στην
πλάση.

Χρώματα και μυρωδιές ξεχύνονται απ' τους
κήπους, τους αγρούς, τους κάμπους...
Κελαηδίσματα τραγούδια στις εξοχές και
στα δάση.
Η θάλασσα σιγοτραγουδά στους δικούς της
ρυθμούς και φλερτάρει με τον αλμυρισμένο
μπάτη.
Παιχνίδια, γέλια, ξενύχτια στις γειτονιές...
Ε! Μ' ακούτε εκεί στη γη; Δεν αργεί η
Άνοιξη... Εδώ ήταν πάντα! Απλά
καθυστέρησε να ξεπροβάλλει... είχε καλή
δικαιολογία όμως.
ΜΑΝΑ είναι!